

LIBRIS

We know
books

COLLEEN McCULLOUGH

**DOAMNELE
din
MISSALONGHI**

Traducere de
ANDREEA GHEORGHÎTOIU

**Ilustrația copertei:
Albert Lynch (1851–1912) - Portretul unei tinere**

EDITURA ORIZONTURI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MCCULLOUGH, COLLEEN

Doamnele din Missalonghi / Coleen McCullough ; trad.:
Andreea Gheorghioiu. - București : Orizonturi, 2022
ISBN 978-973-736-501-9

I. Gheorghioiu, Andreea (trad.)

821.111

Corectură: CĂTĂLINA CĂLINESCU, EMILIA LEANCĂ
Copertă: TATIANA DANIELA POPESCU

THE LADIES OF MISSALONGHI

Copyright © 1987 by Colleen McCullough

Toate drepturile acestei ediții aparțin **Editurii ORIZONTURI**

Editura ORIZONTURI – București

Bdul Libertății nr. 4, bl. 117, et. 7, ap. 20

telefon: 021.3177679, 0744531333

e-mail: orizonturi@editura-orizonturi.ro

www.editura-orizonturi.ro

*Mamei,
care și-a văzut împlinit visul
de a trăi în Munții Albaștri.*

– Poți să-mi spui, Octavia, de ce niciodată nu ne surâde norocul? o întreabă doamna Drusilla Wright pe sora ei, și adăugă oftând: Ne trebuie un acoperiș nou.

Domnișoara Octavia Hurlingford lăsă mâinile în poală, clătină trist din cap și oftă la rândul ei:

– Vai de mine! Ești sigură?

– Denys e sigur.

De când nepotul lor Denys Hurlingford era proprietarul fierăriei din oraș și mai avea și un atelier prosper de instalații, cuvântul lui era lege în astfel de probleme.

– Cât o să coste un acoperiș nou? Trebuie schimbat tot? N-am putea înlocui numai foile de tablă stricate?

– Denys spune că nu mai e bună niciuna, așa că tare mă tem că o să ne coste vreo cincizeci de lire.

Se lăsă o tăcere apăsătoare, surorile bătându-și capul să găsească o sursă pentru fondurile necesare. Ședeau una lângă alta pe o canapea umplută

cu păr de cal care cunoscuse zile mai bune altădată, zile de care nimeni nu-și mai aducea aminte. Doamna Drusilla Wright lucra un ajur pe marginea unei fețe de masă de olandă, cu arta ei microscopic de meticuloasă, în timp ce domnișoara Octavia Hurlingford făcea o dantelă care creștea mereu din croșetă, la fel de fină ca ajurul.

– Am putea folosi cele cincizeci de lire pe care tata le-a depus la bancă pentru mine când m-am născut, sugeră a treia persoană din cameră, dorind astfel să compenseze faptul că nu economisea niciun penny din banii ei de buzunar.

Lucra și ea stând pe un scăunel; făcea dantelă cu naveta și un ghem de ață crem, de fapt un fileu; degetele ei se mișcau cu eficiența celui ce știe lucrul pe dinafară și nu are nevoie nici să se uite, nici să se gândească la ce face.

– Mulțumesc, dar nu se poate, spuse Drusilla.

Și asta a fost toată conversația în timpul celor două ore de lucru de vineri după-amiază, pentru că nu mult după aceea pendula din antreu începu să sune ora patru. În timp ce ultimele vibrații mai stăruiau în aer, cele trei doamne începură să-și strângă lucrul, cu gesturile lor mecanice de mult învățate: Drusilla fața de masă, Octavia dantela și Missy fileul. Fiecare își puse lucrul într-un săculeț identic de flanelă gri legat cu șiret, după care

fiecare își închise săculețul în scrinul de sub fereastră.

Niciodată nu se schimba nimic din tabietul acesta. Fix la patru, cele două ore de lucru în camera de zi se terminau și începea o altă perioadă de două ore, cu totul diferită. Drusilla se așeza să cânte la orgă, singura ei comoară și plăcere, în timp ce Octavia și Missy se duceau la bucătărie ca să pregătească masa de seară și să termine ce mai aveau de făcut pe afară.

Când se aflau toate trei în cadrul ușii, ca trei găini așteptându-și rândul să ciugulească grăunțele, se observa lesne că Drusilla și Octavia erau surori. Amândouă erau foarte înalte și aveau fața prelungă, osoasă, de o paloare anemică; dar în timp ce Drusilla era solidă și musculoasă, Octavia avea corpul diform și uscățiv din cauza unei boli cronice a oaselor. Missy era și ea înaltă, deși nu ca celelalte două, dar altfel nu semăna cu ele nici-cum. Pe cât era Missy de brunetă, cu pieptul plat și trăsături delicate, pe atât erau ele de blonde, cu piept mare și trăsături îngroșate.

Bucătăria era o cameră mare și goală, situată la capătul unui coridor central întunecos; pereții de lemn zugrăviți într-o culoare cafenie contribuiau la atmosfera ei sumbră.

– Curăță cartofii înainte de a te duce să culegi fasolea, Missy, spuse Octavia legându-și șorțul mare, cafeniu care îi ferea rochia cafenie de pericolele gătitului.

În timp ce Missy curăța cei trei cartofi considerați a fi suficienți, Octavia scormoni cărbunii ce ardeau mocnit sub plita de fier a mașinii de gătit care ocupa toată partea din față a sobei din bucătărie; aruncă apoi lemne pe foc, potrivi coșul de fum ca să intre mai mult aer și puse să fiarbă un ceainic mare de fier. Se duse după aceea în cămară să aducă cele necesare pentru porridge, fiertura de fulgi de ovăz servită la micul dejun în fiecare dimineață.

– Ei drăcie! exclamă ea, ieșind un moment mai târziu cu o pungă de hârtie în mână, pungă din colțurile căreia se scurgea ovăz care plutea ca niște fulgi de zăpadă, acoperind podeaua: Ia te uită! Șoareci!

– Lasă, o să așez niște curse diseară, spuse Missy indiferentă, punând cartofii într-o oală mică cu apă și adăugând un praf de sare.

– Cursele de șoareci nu ne aduc mâncarea pe masă, așa că du-te și roag-o pe maică-ta să te lase să te duci până la unchiul Maxwell la prăvălie, să mai cumperi niște fulgi de ovăz.

– N-am putea să fără fulgi, măcar o dată?

Missy nu putea să sufere fulgii de ovăz.

– *Iarna?* Octavia se uită la ea ca și cum și-ar fi pierdut mințile. Un castron cu porridge e ieftin, draga mea, și-ți ține de foame toată ziua. Hai, grăbește-te, ce mai stai?

Prin ușa bucătăriei pătrundeau sunetele asurzitoare ale orgii. Drusilla cânta îngrozitor de prost, dar i se spusese întotdeauna că e o organistă foarte bună; ca să cânti însă cu o perseverență atât de consecventă era nevoie să exersezi fără îndurare, așa că în fiecare după-masă, între patru și șase, Drusilla exersa. Faptul avea o explicație: Drusilla impunea lipsa ei de talent credincioșilor care veneau în fiecare duminică la biserica anglicană din Byron – cei mai mulți făcând parte din familia Hurlingford. Din fericire, niciunul nu avea ureche muzicală, așa că se socoteau mulțumiți în timpul serviciului religios.

Missy se strecură în salon, nu în camera unde lucrau de obicei, ci în salonul rezervat ocaziilor importante și unde se afla orga. Acolo, stând dreaptă, cu ochii închiși, cu capul dat pe spate și gura strânsă, Drusilla îl ataca pe Bach cu zăngănitul asurzitor cu care un cavaler își ataca rivalul în arenă.

– Mamă? se auzi șoapta ușoară, un firișor de sunet în competiție cu un odgon întreg.

A fost destul totuși. Drusilla deschise ochii și întoarse capul spre ea, mai curând resemnată decât supărată.

– Ce e?

– Iartă-mă că te întrerup, dar ne trebuie fulgi de ovăz până nu închide unchiul Maxwell. Șoa-recii au ros punga.

Drusilla oftă.

– Adu-mi geanta.

I se aduse geanta și șase penny apărură din străfundurile ei.

– Bagă de seamă, fulgi de ovăz vărsați, nu în pachet! Plătești cutia la fulgii preambalați.

– Nu, mamă! Fulgii preambalați sunt mult mai buni și nu trebuie să-i fierbi toată noaptea ca să se înmoaie.

O slabă speranță încolți în inima lui Missy.

– De fapt, dacă dumneata și mătușa Octavia ați prefera fulgi preambalați, eu aș renunța bucuroasă la ei ca să completăm diferența de preț.

Drusilla spunea mereu, ei însăși și surorii ei, că dorește să prindă ziua când timida ei fiică va da semne de îndrăzneală, dar această umilă încercare a lui Missy de a o înfrunța se lovea de un zid de autoritate pe care mama nu știa că îl ridicase. Așa că spuse, șocată:

– Să renunți? Nici vorbă! Porridge-ul este hrana noastră principală iarna și costă mult mai puțin decât cărbunele de ars. Apoi, vocea i se împlânzi, deveni mai prietenoasă: Câte grade sunt?

Missy consultă termometrul de pe coridor.

– Patruzeci și două!¹ spuse ea tare.

– Atunci vom lua masa în bucătărie și vom sta seara tot acolo! strigă Drusilla, atacându-l din nou pe Bach.

Înfofolită în paltonul ei de stofă cafenie, cu un șal gros de lână la gât și o căciuliță cafenie tricotată, cu cei șase penny din geanta mamei ascunși bine în degetul mânușii de lână cafenie, Missy ieși din casă și porni grăbită spre poartă pe poteca pavată cu cărămidă. Într-o sacoșă mică pentru cumpărături pusese cartea împrumutată de la bibliotecă; avea puține ocazii să se ducă pe furiș până la bibliotecă și, dacă se grăbea, nimeni n-ar fi știut că făcuse mai mult decât să se oprească la unchiul Maxwell să cumpere fulgi de ovăz. În seara aceea, mătușa Livilla era ea însăși de serviciu la bibliotecă, așa că trebuia să ia o carte instructivă în loc de un roman; dar Missy prefera să ia orice carte decât să nu ia niciuna. Și luna următoare, Una

¹ E vorba de grade Fahrenheit.

avea să fie acolo, așa că putea să ia cu împrumut un roman.

Aerul era plin de un vâl fin și moale de ceață scoțiană; era ceva intermediar între ceață și o bură de ploaie care acoperea gardul viu de lemn câinesc, gard despărțitor al casei cu numele de Missalonghi, cu picături mari, rotunde de apă. Când Missy ajunse pe Gordon Road², începu să alerge, dar încetini pasul, mergând totuși repede, când ajunse la colț pentru că simți iar în partea stângă acea înțepătură dureroasă care-i făcea atât de rău. Mersul mai încet reduse senzația neplăcută, așa că, pășind liniștită mai departe, începu să simtă acel val fierbinte de fericire care o cuprindea întotdeauna când i se oferea bucuria atât de rară, șansa de a scăpa din închisoarea care era Missalonghi. Iuțind iar pasul în momentul în care durerea dispăru, începu să se uite în jur la priveliștea obișnuită pe care i-o oferea orașul Byron în după-amiaza târzie a unei zile întunecate de iarnă.

Totul în oraș purta nume ce aminteau de poetul Byron, până și casa mamei, Missalonghi, botezată după locul unde lordul Byron murise înainte de vreme. Vinovat de aceste denumiri bizare era

² Calea Gordon.

străbunicul lui Missy, primul Sir William Hurlingford, care întemeiase orașul curând după ce citise *Child Harold*³. Era atât de încântat că descoperise o mare operă literară pe care fusese capabil s-o înțeleagă, încât din acel moment nu încetase să vâre pe gâtul tuturor celor pe care îi cunoștea cantități indigeste din scrierile lui Byron. Așa se face că Missalonghi se afla pe Gordon Road, și Gordon Road dădea în Noel Street, și Noel Street dădea în Byron Street care era strada principală a orașului; George Street șerpuia pe o distanță de câteva mile prin centrul orașului înainte de a se pierde dincolo de minunata Jamieson Valley. Mai exista și o mică fundătură numită Caroline Lamb Place⁴, situată desigur de cealaltă parte, mai săracă, a căii ferate (ca și casa numită Missalonghi); aici locuiau, în trei case, vreo douăsprezece femei de moravuri ușoare și aici veneau mulți vizitatori, muncitori de la furnalele de mai sus de calea ferată și de la fabrica de îmbuteliere care urăteau partea de sud a orașului.

³ *Child Harold's Pilgrimage*, poem în patru cânturi, una din operele principale ale poetului romantic englez George Gordon Byron (1788–1824), mort în Grecia, la Missolonghi.

⁴ Caroline Lamb (1785–1828), scriitoare engleză care a făcut o mare pasiune pentru Byron.